

2016. június 23., csütörtök

P8_TA(2016)0293

Végrehajtási jelentés az energiahatékonysági irányelvről

Az Európai Parlament 2016. június 23-i állásfoglalása az energiahatékonysági irányelvről (2012/27/EU) szülő végrehajtási jelentésről (2015/2232(INI))

(2018/C 091/04)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. és 194. cikkére,
- tekintettel a Bizottság 2015. február 25-i, „A stabil és alkalmazkodóképes energiaunió és az előrettekintő éghajlatpolitika keretstratégiája” című közleményére (COM(2015)0080),
- tekintettel az épületek energiateljesítményéről szóló 2010/31/EU irányelvre ⁽¹⁾,
- tekintettel a Tanácsnak a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretről szóló, 2014. október 23–24-i következtetéseire,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye részes feleinek 21. konferenciáján (COP 21), 2015 decemberében kötött párizsi megállapodásra,
- tekintettel a harmadik energiaügyi csomagra,
- tekintettel az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽²⁾,
- tekintettel „Az európai energiaunió felé” című dokumentumról szóló, 2015. december 15-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel „A 2020-ra vonatkozó nemzeti energiahatékonysági célkitűzések elérése és az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv végrehajtása terén elért tagállami előrehaladás értékelése az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv 24. cikkének (3) bekezdésében előírtak szerint” című, 2015. november 18-i bizottsági jelentésre (COM(2015)0574),
- tekintettel „Az alacsony szén-dioxid-kibocsátású versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemterve” című, 2011. március 8-i bizottsági közleményre (COM(2011)0112),
- tekintettel a „2050-ig szóló energiaügyi ütemterv” című, 2011. december 15-i bizottsági közleményre (COM(2011)0885),
- tekintettel az éghajlat- és energiapolitika 2030-as keretéről szóló, 2014. február 5-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel az „Erőforrás-hatékonyság: elmozdulás a körkörös gazdaság felé” című, 2015. július 9-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel az Európai Unió hőtechnikai stratégiájáról szóló, 2016. február 16-i bizottsági közleményre (COM(2016)0051),

⁽¹⁾ HL L 153., 2010.6.18., 13. o.

⁽²⁾ HL L 315., 2012.11.14., 1. o.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2015)0444.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2015)0266.

2016. június 23., csütörtök

- tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére,
 - tekintettel az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság jelentésére és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság véleményére (A8-0199/2016),
- A. mivel az energiahatékonyság növelése és az energiamegtakarítás fontos tényezők a környezet és az éghajlat védelme, a gazdasági versenyképesség fokozása, a munkahelyteremtés az energiaellátás biztonsága és az energiaszegénység elleni küzdelem szempontjából, és az Unió számára geopolitikai és demokratikus dimenzióval is bír; mivel az energiahatékonysági irányelv ehhez fontos alapot teremt; mivel a Bizottság energiaunió létrehozására irányuló javaslata az energiahatékonyságot önmagában is energiaforrásnak tekinti;
- B. mivel az előrejelzések szerint, amelyek azt feltételezik, hogy 2020-ig valamennyi idevágó jogszabályt teljes körűen végrehajtanak, az EU általánosságban jó úton halad a 2020-ra kitűzött éghajlatvédelmi és energiaügyi céljai (a CO₂-kibocsátások csökkentése, a megújuló energiaforrások arányának növelése, az energiahatékonyság fokozása) felé, és a téren meg kell őriznie globális vezető szerepét;
- C. mivel a legtöbb megtakarítást a több ágazatot felölelő politikáktól várják (44 %), ezt követik az épületek (42 %), az ipar (8 %) és a közlekedés (6 %);
- D. mivel jelentős bizonytalanságok vannak a tagállamok által az energiamegtakarításra vonatkozóan megadott becslések megbízhatóságát illetően;
- E. mivel az épületek fogyasztása a végső energiafelhasználás 40 %-át és a szén-dioxid-kibocsátások 36 %-át teszi ki; emellett a végső energiafogyasztás 50 %-át a fűtés és hűtés teszi ki, 80 %-át pedig az épületekben használják fel, és ennek nagy részét elpazarolják; mivel az épületek esetében a fűtés és hűtés energiaszükségletének mutatóját nemzeti szinten kell kidolgozni; mivel a globális hőmérséklet-emelkedés 2 Celsius-fok alatt tartásához szükséges kibocsátáscsökkentés 50 %-ának az energiahatékonyságból kell származnia; mivel hasonlóképpen az épületek energiaszükségletének csökkentése is a leginkább költséghatékony módja az energiabiztonság javításának és a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésének, miközben hozzájárul az EU újraparosítási céljaihoz;
- F. mivel – ahogy azt az utóbbi évek fejleményei Európában és a világban minden kétséget kizáróan szemléltetik – az energiahatékonyságot önmagában is energiaforrásnak kell tekinteni, hiszen a megtakarított energia negawattokban (Nw) mérhető;
- G. mivel az importált földgáz 61 %-át épületekben (annak 75 %-át pedig lakóépületekben) használják fel; mivel ahogy azt kutatási eredmények is mutatják, egy egész Unióra kiterjedő ambiciózus épületfelújítási politikával az (épületekben felhasznált) import mennyiségét költséghatékonyan 60 %-kal lehetne csökkenteni rövid távon (azaz 15 év alatt), hosszú távon pedig teljesen meg lehetne szüntetni (az európai épületállomány 2040-ben az EU 2011-es belföldi földgáztermelésével egyenértékű mennyiséget fogyasztana);
- H. mivel elengedhetetlen, hogy az EU és a tagállamok elismerjék a polgároktól induló kezdeményezések, így a szövetkezetek és a közösségi energiahatékonysági projektek bevonásának fontosságát; mivel meg kell szüntetni a gazdasági, szabályozási és igazgatási korlátokat, lehetővé téve a polgárok számára, hogy aktívan részt vegyenek az energiarendszerben;
- I. mivel az energiahatékonysági irányelv egy kulcsfontosságú irányelv, amely elismeri az energiamegtakarítás döntő fontosságát abban, hogy a legtöbb többszörös előny kiaknázása mellett megvalósítsák a COP21 utáni törekvéseket; mivel az épületek felújítására és más energiahatékonysági intézkedésekre irányuló beruházások ösztönzik a munkahelyteremtést, az energiaszegénység csökkentését, a kkv-szektor foglalkoztatási lehetőségei, az ingatlanok értékének emelkedése, a termelékenység növekedése, a jobb egészségvédelem és biztonság, a levegőtisztaság javulása, a nagyobb adóalap és a magasabb GDP pedig az életszínvonal emelkedését;

2016. június 23., csütörtök

- J. mivel a megnövekedett energiahatékonyság, különösen az épületek esetében, további haszonnal jár a kínálati oldal rugalmasságán, valamint az általános alapterhelés és a csúcsterhelés csökkenésén keresztül;

Az energiahatékonysági irányelv: átültetésének mértéke nem elégséges, de keretet biztosít az energiamegtakarítás eléréséhez

1. hangsúlyozza, hogy összhangban a COP 21 során elfogadott párizsi megállapodásban jóváhagyott célkitűzésekkel, az energiahatékonyság javítása kulcsfontosságú éghajlat-politikai és energetikai célkitűzéseink elérése szempontjából; hangsúlyozza, hogy az energiahatékonyság kiemelkedő jelentőségű az energiaimporttól való függőségünk csökkentése, a munkahelyteremtés, az energiaszegénység mérséklése, a komfort és az egészség javítása, valamint gazdaságunk fellendítése szempontjából; hangsúlyozza, hogy az energiahatékonyságról szóló irányelv számos pozitív fejleményt eredményezett a tagállamokban, de a nem megfelelő végrehajtás akadályozza az irányelvben rejlő lehetőségek teljes kiaknázását;
2. hangsúlyozza, hogy ez kulcsfontosságú a megújuló energiaforrásokon alapuló, fenntarthatóbb energiarendszerre történő áttérés és a fosszilis energiahordozók lehető leggyorsabb elhagyásának megkezdése szempontjából; aggodalmát fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy a fosszilis tüzelőanyagok árcsökkenése akadályozhatja a dekarbonizációs és az energiahatékonysági politikát;
3. tervek kidolgozását kéri a fosszilis tüzelőanyagok támogatásának fokozatos megszüntetésére és a pénzügyi források olyan energiahatékonysági projektekhez irányítására, amelyek az uniós energiaágazat dekarbonizációjára irányuló, 2050-ig elérendő célkitűzésének megvalósulását segítik;
4. megállapítja, hogy a tagállamoknak mind a 2012. évi energiahatékonysági irányelvet, mind az épületek energiahatékonyságáról szóló 2010. évi irányelvet a továbbiakban teljes körűen végre kell hajtaniuk; megjegyzi, hogy az energiahatékonysági irányelv átültetésének határideje 2014. június 5. volt; úgy véli, hogy a költségek csökkentése és az energiafogyasztás visszafogása a polgárok és a vállalkozások érdeke; kiemeli az erős szabályozási keret fontosságát, amely tartalmazza mind a célokat, mind pedig a beruházásokat ösztönző és lehetővé tevő, az energiafogyasztást és a költségeket csökkentő intézkedéseket, amelyek egyszersmind növelik a versenyképességet és a fenntarthatóságot; hozzáteszi, hogy egyes tagállamok a lakóépületek energiahatékonyságára fordítható uniós támogatásokat nem megfelelően használják fel; megjegyzi, hogy az energiahatékonysági intézkedések teljes körű végrehajtásában jelentős lehetőségek rejlenek a jó minőségű munkahelyek létrehozására, figyelembe véve, hogy (2010-es adatok szerint) mintegy 900 ezer munkahely kapcsolódik az energiahatékony áruk és szolgáltatások nyújtásához;
5. megismétli, hogy az energiahatékonyságot az energiafogyasztás csökkentésére irányuló kötelezettségünk leginkább fenntartható intézkedéseként, és nem pedig a nagyobb fogyasztást igazoló kifogásként kell értelmezni;
6. egyetért a Bizottsággal abban, hogy az alacsonyabb üzemanyagárak és a gazdasági növekedési kilátások további veszélyt jelenthetnek a 20 %-os célkitűzés elérésére nézve; felkéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék a nyomon követési, hitelesítési, ellenőrzési és megfelelési rendszert, hogy ily módon biztosítsák a megfelelő szintű ambíciót;
7. elismeri, hogy a tagállamoktól 2020-ig csupán 17,6 %-os primerenergia-megtakarítást várnak el, és hogy a 20 %-os célkitűzés veszélyben forog, kivéve, ha teljes körűen végrehajtják a meglévő uniós jogszabályokat, fokozzák erőfeszítéseiket és elhárítják a beruházások előtt álló akadályokat; megjegyzi ugyanakkor, hogy az energiahatékonysági irányelv bármilyen értékelése az irányelv közelmúltbeli hatálybalépése és átültetési határideje miatt pillanatnyilag csak részleges képet ad; nyomatékosan kéri a tagállamokat, hogy teljes mértékben és gyorsan hajtsák végre az irányelvet; felhívja a Bizottságot, hogy szükség esetén haladéktalanul nyújtson be a nemzeti terveknek az irányelv céljaival való összehangolására irányuló kérelmeket, valamint hogy vegyen igényben minden jogi eszközt annak biztosítására, hogy a tagállamok naprakész és pontos információkat bocsássanak rendelkezésre;
8. emlékeztet a fent említett 2014. február 5-i állásfoglalására, valamint 2014. november 26-i⁽¹⁾ és 2015. október 14-i⁽²⁾ állásfoglalásaira, amelyek többek között 2030-ra egy 40 %-os energiahatékonysági célkitűzés meghatározását kéri; úgy véli, hogy egy 2030-ig terjedő, kötelező erejű, átfogó célkitűzés és a hozzá kapcsolódó egyedi nemzeti célok növelik majd az Unió energiaimporttól való függetlenségét, ösztönzik az innovációt és hozzásegítik az Uniót ahhoz, hogy az energiahatékonyság terén biztosítsa technológiai vezető szerepét; úgy véli továbbá, hogy a kötelező erejű előírások elengedhetetlenek a tagállamok maximális fokú törekvéseinek és erőfeszítéseinek eléréséhez, továbbá ahhoz, hogy a tagállamok kellő rugalmasságot kapjanak az intézkedések nemzeti szintű testre szabása céljából;

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2014)0063.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2015)0359.

2016. június 23., csütörtök

9. megjegyzi, hogy a helyi hatóságoknak döntő szerepet kell játszaniuk az energiahatékonysági irányelv átültetésének lehetővé tételében azáltal, hogy ambiciózus energiamegtakarítási intézkedéseket kezdeményeznek helyi cselekvési terveken keresztül, mint amilyen a Polgármesterek Klíma- és Energiaügyi Szövetsége; úgy véli, hogy a helyi cselekvési tervekben származó adatok, például a Polgármesterek Szövetsége keretében elindított több mint 5 000, fenntartható energiát célzó cselekvési tervben felvázolt energiahatékonysági politikák és intézkedések hatékonyan hozzájárulhatnak a nemzeti energiahatékonysági célok közös megtervezéséhez és az ambiciózusabb célkitűzések meghatározásához;

10. úgy véli, hogy sokkal jobban ki kell aknázni a helyi energiamegtakarításokban rejlő lehetőségeket, mivel a regionális hatóságok központi szerepet játszanak az energiahatékonyság és az általános energetikai átalakulás előmozdításában; felhívja a Bizottságot, hogy erősítse meg a városok közötti hálózatokat, mint például a Polgármesterek Szövetsége kezdeményezést, az Intelligens városok és közösségek kezdeményezést vagy a 100 %-ban megújuló energiaforrásokon alapuló közösségeket, ami lehetővé teszi a tudás és a bevált gyakorlatok megosztását a városok, a helyi hatóságok, a régiók és a tagállamok között az energetikai átmenet helyi, alulról építkező megtervezéséről, az energiahatékonysági intézkedések megtervezéséről és végrehajtásáról, az önellátó energia-előállításról, valamint a pénzügyi támogatáshoz való hozzáférésről;

11. sajnálattal veszi tudomásul az Európai Tanács által 2014-ben elfogadott, az energiahatékonyság 2030-ra legalább 27 %-kal való javítását kitűző, kevésbé ambiciózus célkitűzést, amit főként egy korábbi hatásvizsgálatban megállapított, valószerűtlenül magas diszkontrátával indokolnak; emlékeztet arra, hogy ez a diszkontrata túlságosan magas (17,5 %); felkéri a Bizottságot, hogy az energiahatékonyság sokrétű előnyeit figyelembe véve térjen át az átfogó költség-haszon elemzésre és egy társadalmi diszkontrátára, a minőségi jogalkotásra vonatkozó iránymutatásaival összhangban; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a párizsi éghajlatváltozási megállapodás fényében vizsgálják felül a 2030-ig elérendő 27 %-os energiahatékonysági célkitűzést annak érdekében, hogy megvalósítsák azt a célt, hogy a globális felmelegedés mértékét jóval 2 °C alatt tartsák, valamint hogy a Parlament által elfogadott energiahatékonysági céllal összhangban tegyenek erőfeszítéseket a növekedés 1,5 °C-ra korlátozására; kéri a Bizottságot, hogy 2030-ra vonatkozóan állapítson meg egy kötelező erejű, 40 %-os energiahatékonysági célkitűzést, amely a költséghatékony energiahatékonysági potenciál szintjét tükrözi;

12. hangsúlyozza, hogy még jobban elő kell mozdítani az EU-ban az energiakereslet csökkentésére irányuló hosszú távú stratégiát;

13. hangsúlyozza, hogy az irányelv által biztosított rugalmasság némely esetben számos tagállam számára lehetővé tette az energiahatékonysági intézkedések bevezetését, és úgy véli, hogy ez az alternatív intézkedésekre vonatkozó rugalmasság döntő jelentőséggel bír a tagállamok számára ahhoz, hogy a jövőben megvalósítsák az energiahatékonysági programjaikat és projektjeiket; követeli, hogy szüntessék meg a jelenlegi irányelvben, különösen annak 7. cikkében található joghözágokat, amelyek az irányelv nem megfelelő végrehajtását okozzák, ugyanakkor pedig biztosítsák, hogy a tagállamok rugalmasan válogathassanak az intézkedések között; megjegyzi, hogy az Európai Parlament Kutatószolgálatát által a 7. cikk végrehajtásáról készített tanulmány⁽¹⁾, amely a tagállamok által jelentett adatokon alapul, arra a következtetésre jut, hogy az olyan intézkedések, mint a tagállamok számára a célkitűzés fokozatos bevezetésének, a korai intézkedések figyelembevételének vagy a közlekedés és az kibocsátáskereskedelmi rendszer célkitűzésük kiszámításából való mentesítésének lehetővé tétele, szinte minden esetben az általános éves energiamegtakarítási célkitűzés megfelelőzéséhez vezetett (0,75 %); megjegyzi, hogy a szerzők hangsúlyozták, hogy az elemzés csak annyiban lehet megbízható, amennyiben a szolgáltatott adatok azok; ragaszkodik ahhoz, hogy a 7. cikk (9) bekezdése szerinti alternatív intézkedéseket jobban és könnyen számszerűsíthető módon határozzák meg;

14. megjegyzi, hogy a 7. cikk (2) bekezdése szerinti fokozatos bevezetés és a korai intézkedések már nem érvényesek; emlékeztet arra, hogy a 7. cikk várhatóan az irányelv által kitűzött 20 %-os célkitűzés több mint felét teljesíti;

15. rámutat arra, hogy a jelenlegi irányelv leggyengébb pontja az, hogy az intézkedések legnagyobb része 2020-ban hatályát veszti, hacsak az irányelvet megfelelően nem módosítják, ami többek közt azt jelenti, hogy fő rendelkezéseinek, különösen 7. cikkének hatályát nem csupán 2030-ig, hanem azon túl is meg kell hosszabbítani, és a jelenlegi irányelvet ebben az összefüggésben kell értékelni, a célokat a fejleményekkel összhangban megállapítva (eredmények, technológiai és piaci innovációk stb.); arra számít, hogy ez elősegíti a hosszú távú intézkedéseket; felhívja továbbá a figyelmet egy időközi felülvizsgálat bevezetésének szükségességére a célkitűzések 2030-ig való elérésének garantálása érdekében;

⁽¹⁾ Lásd Tina Fawcett és Jan Rosenow: „A tagállamok tervei és eredményei az energiahatékonysági irányelv 7. cikkének végrehajtásával kapcsolatban”; az Európai Parlament Kutatószolgálatának tanulmánya.

2016. június 23., csütörtök

16. rámutat, hogy a kiegészíthetőség (olyan technológiák fejlesztésének képessége, amelyek a piaci átlagnál jobban teljesítenek) és a lényegesség (olyan fellépések elősegítése, amelyek egyébként nem kerülnének megvalósításra) számítási módszereinek, valamint az energiamegtakarítások mérési és ellenőrzési eljárásainak nagyobb harmonizációja elősegíthetik a 7. pontban foglaltak hatékonyabb megvalósítását;
17. javasolja, hogy a 7. cikk címét változtassák „energiamegtakarítást támogató rendszerekre” annak hangsúlyozása érdekében, hogy a tagállamoknak segíteniük kell a fogyasztókat, ideértve a kkv-kat is, hogy energiát takarítsanak meg és csökkentsék energiaköltségeiket, és olyan intézkedéseket léptessenek életbe, amelyek lehetővé teszik e megtakarítások megvalósítását energiakötelezettség-rendszerek és egyéb intézkedések révén;
18. javasolja, hogy mind a 7. cikk, mind pedig különösen az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek kezeljék prioritásként az építőiparban tett intézkedéseket, elsősorban a 4. cikkben szereplő hosszú távú nemzeti stratégiák végrehajtásának ösztönzésével, amelyeket úgy kell megtervezni, hogy minden lehetőséget felszabadítsanak az épületek energiahatékonysági felújításával kapcsolatos beruházások számára;
19. rámutat, hogy a kihívások és a 7. cikk végrehajtásának legnagyobb akadályai között komoly szerepet játszik a részt vevő felek ismereteinek és kapacitásainak hiányossága, valamint a kötelező hatékonysági rendszerek és az alternatív intézkedések végfogyasztók általi csekély ismerete, illetve az előírások végrehajtására rendelkezésre álló rövid időtartam (2014–2020); ezért felkéri az Európai Uniót, hogy eszközöljön nagyobb befektetéseket az információs és kísérő intézkedések megvalósításába az egyes tagállamokban;
20. hangsúlyozza, hogy az energiahatékonysági mutatók – mint például az egységnyi bruttó nemzeti jövedelemre eső energiahelyettesítés – hiánya egyes tagállamokban ellehetetleníti az állampolgároknak és a vállalkozásoknak az éghajlati és energiahatékonyság politikai célkitűzés megvalósítása érdekében történő mobilizálását;
21. rámutat, hogy eddig csak két tagállam alkalmazta a 7. cikk azon rendelkezését, amely szerint a tagállamok megkövetelhetik, hogy az energiahatékonysági intézkedések bizonyos hányadát elsősorban energiaszegénység által érintett háztartásokban vagy szociális bérlakásokban hajtsák végre; kéri e rendelkezés megerősítését;
22. úgy véli, hogy prioritásként kell kezelni a védelemre szoruló és energiaszegénység által sújtott háztartásokra irányuló energiahatékonysági intézkedések végrehajtását annak érdekében, hogy különösen e háztartások számára fenntartható módon csökkentsék az energiaköltségeket;
23. javasolja, hogy a jelenlegi irányelv 24. cikkében megkövetelt nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek írják elő a tagállamok számára olyan célkitűzések megállapítását, hogy az energiahatékonysági intézkedéseket az energiaszegénység kockázatának csökkentésére használják fel, valamint hogy számoljanak be arról, hogyan teljesítik ezeket a célkitűzéseket;
24. úgy véli, hogy a meglévő épületek energiahatékony felújítására irányuló intézkedéseket kiemelten kell kezelni a leginkább energiaszegények körében; felkéri a Bizottságot, hogy javasoljon egy célkitűzést a lakáscélú épületállomány hatékonyságának javítására, a bérlakások jövőbeli minimális hatékonysági szabványai mellett, az energiahatékonysági irányelv felülvizsgálatával összefüggésben;
25. megállapítja, hogy 16 tagállam döntött úgy, hogy energiahatékonysági kötelezettségi rendszert hoz létre (7. cikk (1) bekezdés), 24 tagállam eltérő mértékben élt az alternatív intézkedések lehetőségével, 18 tagállam pedig a felújítási kvótára vonatkozó alternatív intézkedéseket részesítette előnyben (5. cikk); kifogásolja, hogy hét tagállam nem hozott létre energetikai auditot (8. cikk);
26. hangsúlyozza, hogy az energiahatékonysági irányelv néhány központi eleme (az intelligens fogyasztásmérés, a kapcsolt energiatermelés és a felújítási tervek) esetében több időre van szükség, és hogy a 2020 utáni időre szóló energiahatékonysági keret stabilitása alapvetően szükséges ahhoz, hogy a beruházók, a közigazgatás és a vállalkozások számára megteremtsek a szükséges bizalmat és szabályozási stabilitást, mivel ők óriási potenciállal rendelkeznek az energiafogyasztás csökkentése és ekként a fogyasztók költségeinek mérséklése tekintetében; megjegyzi, hogy e projektek legjobb ösztönzője a lakossági kereslet és a piac;
27. elismeri, hogy a keresletoldali válaszintézkedéseket aláásó egyik fő okot a nem kielégítő árjelzések jelentik; sürgeti a tagállamokat, hogy kezeljék ezt az akadályt, és támogassák az intelligens fogyasztásmérést és az átlátható számlázást az alkalmazkodásra jobban képes fogyasztói viselkedés előmozdításának módjaként az energiafogyasztás és az energiahatékonysági beruházások vonatkozásában;

2016. június 23., csütörtök

28. üdvözli a villamosenergia-kínálat és -kereslet egyensúlyának megteremtésére, a megújuló energiák jobb hasznosítására és a csúcsidőszakok energiafogyasztásának csökkentésére irányuló új, innovatív és intelligens megoldásokat; kéri a kutatás és fejlesztés finanszírozását ezen új megoldások vonatkozásában, különösen a kkv-szektorra vonatkozóan;

29. hangsúlyozza a fogyasztók, polgárok és az elosztórendszer-üzemeltetők döntő szerepét az egyre decentralizáltabb energetikai környezetben, valamint hangsúlyozza annak fontosságát, hogy bevonják őket az energiahatékonysági célok elérésébe; hangsúlyozza ezért, hogy több intézkedést kell tenni szerepük erősítésére, többek között a keresletoldali válaszintézkedések, a kis volumenű tárolás, az épületek felújítása és a távfűtési és távhűtési rendszerek elősegítésén keresztül, mind egyéni szinten, mind pedig együttműködések keretében;

30. hangsúlyozza, hogy az energiahatékonysági irányelv nem csupán az energiahatékonyságot segíti elő, hanem a 7. cikkben meghatározott, kötelező erejű éves energiamegtakarítási kötelezettség révén az energiamegtakarítást célzó elemeket is magában foglal; hangsúlyozza, hogy a 2030-ra szóló energiahatékonysági cél a COP 21 során elfogadott éghajlatvédelmi célokkal összhangban fontos szerepet játszik éghajlatvédelmi céljainak elérése, valamint a harmadik országoktól való függőségünk mérséklése szempontjából; megjegyzi, hogy az épületek fogyasztása az energiafelhasználás 40 %-át teszi ki, továbbá hogy ennek 50 %-át fűtési és hűtési célokra használják fel; hangsúlyozza, hogy az épületek energiahatékonyságának fokozása ezért kiemelkedő fontosságú a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése, az energiabiztonság fokozása, az energiaszegénység megszüntetése és a gazdaság fellendítése tekintetében; nyomatékosan kéri a tagállamokat, hogy uniós források felhasználásával kezdjenek nagyszabású, az energiahatékonyságot javító beruházásokba, amely nem csak az energiaszámlák alacsonyan tartását eredményezné, de számos munkahelyet is létrehozna, valamint elősegítené az újraiparosítási célok megvalósítását is;

31. hangsúlyozza, hogy az épületeken belüli energiafogyasztás 85 %-a a helyiségek fűtéséhez és a háztartási meleg víz előállításához szükséges, és ezért fel kell gyorsítani Európában a régi és nem hatékony fűtési rendszerek korszerűsítését, hogy a rendelkezésre álló technológiák, köztük a megújuló energián alapuló fűtési rendszerek révén legalább 20 %-os energiahatékonysági nyereségre tegyünk szert;

Az egymással versengő jogi előírások visszafogják az ökológiai eredményeket, bürokráciát hoznak létre és drágítják az energiaköltségeket

32. megjegyzi, hogy az energetikai jelentéstételi kötelezettség a keretrendszer részeként elengedhetetlen a meglévő energiahatékonysági jogszabályok végrehajtása terén elért haladás értékeléséhez; fájjalja ugyanakkor, hogy – többek között a tagállamok általi túlszabályozás révén – túlzott mértékű energetikai jelentéstételi kötelezettséggel terhelik a vállalkozásokat, az energiatermelőket, a fogyasztókat és a közigazgatást benyújtására kötelezik, ami korlátozza a növekedési és innovációs potenciált; hangsúlyozza, hogy a jelentéstételi kötelezettségeket a lehetőségekhez mérten egyszerűsíteni kell az adminisztratív terhek és a költségek csökkentése érdekében; kifogásolja, hogy a jelentéstételi kötelezettség alapján szerzett adatok sok esetben nem hasonlíthatók össze uniós szinten az eltérő bontások, módszertanok és szabványok miatt; kéri a Bizottságot, hogy többek között digitális megoldások révén csökkentse a jelentéstételi kötelezettséghez kapcsolódó adminisztratív terheket, és az adatok kiértékelésének megkönnyítése céljából dolgozzon ki több iránymutatást az adatok összehasonlíthatóságára vonatkozóan; kéri, hogy az energia iránti keresletre vonatkozó előrejelzéseket hozzák összhangba a kulcsfontosságú ágazatok költséghatékony megtakarítási potenciáljával, továbbá úgy véli, hogy a bürokrácia csökkentése felgyorsítja majd az energiahatékonysági intézkedések végrehajtását; megjegyzi, hogy az „energiához való hozzáférés az első helyen” elv megköveteli az energetikai tervezés és jelentéstétel felülvizsgálatát, valamint a szakpolitikai koherencia javítását abból a célból, hogy biztosítsák azok egymást kölcsönösen erősítő hatását, elismerve, hogy az energiamegtakarítás Európa első és legbiztonságosabb energiaforrása; megjegyzi, hogy az energiahatékonyság a legjobb „energiaforrásokkal” kapcsolatos befektetés lehet, mivel javítja az energia megfizethetőségét, visszaszorítja a további és költséges kínálati oldali infrastruktúra szükségességét, és fellép az éghajlatváltozással szemben;

33. hangsúlyozza, hogy az energiamegtakarítások számítási szabályai és a támogatható intézkedések értelmezései, amelyeket az irányelv mellékletei határoznak meg, túl bonyolultak, és ezért lehetetlen pontosan követni őket; felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az energiahatékonysági irányelv felülvizsgálata radikálisan egyszerűbb módszert ad majd az energiahatékonyság kiszámítására, és kéri, hogy mérlegelje új felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előterjesztését, amelyek egyszerűsítik a jelenlegi irányelv szerinti számítási módszereket;

2016. június 23., csütörtök

34. felhívja a Bizottságot, hogy az irányelv IV. mellékletében a villamos energiára megállapított átváltási tényezőt vizsgálja felül annak érdekében, hogy az jobban tükrözze a villamosenergia-termelés folyamatban lévő átalakulását;

35. rámutat, hogy az energiamegtakarítási beruházásoknak nem mindegyik kockázata kezelhető a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretében, tekintettel arra, hogy e rendszer az EU általi teljes üvegházhatásúgáz-kibocsátás mindössze 450 %-ára terjed ki; rámutat, hogy az energiahatékonysági irányelv kölcsönösen összekapcsolódik az energiával kapcsolatos egyéb uniós jogszabályokkal, és bizonyos hatással van a szénlábnyomra és a kibocsátáskereskedelmi rendszerre (a tanúsítványok árára); felhívja a Bizottságot, hogy értékelje e kölcsönös kapcsolatokat, és biztosítsa e különböző jogszabályok egymást kiegészítő jellegét; megjegyzi, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer kibocsátási egységeinek alacsony ára az energiamegtakarítási beruházási kedv ellen ható számos tényező egyike;

36. hangsúlyozza a piacstabilitási tartalék megfelelő végrehajtásának fontosságát, amely az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer és az alacsony szén-dioxid-kibocsátásra irányuló energiapolitikai intézkedések közötti koherencia erősítésével segíthet javítani az energiahatékonyságot;

37. várakozással tekint a jövőbeli korszerűsítési alapra, amelynek célja az energiarendszerek korszerűsítése és az energiahatékonyság javítása lesz az alacsonyabb jövedelmű uniós tagállamokban, és felkéri a Bizottságot, hogy terjesszen elő egy megfelelő irányítási struktúrát, amely tartalmazza a kedvezményezett tagállamok, az EBB és más intézmények szerepével kapcsolatos részletes szabályokat;

38. hangsúlyozza, hogy a nemzeti jogszabályok különböző elemei közötti összhang hiánya gátolhatja az olyan hatékony energiahatékonysági megoldásokat, amelyek a költséghatékonyság szempontjából is a legjobb eredményeket hozzák, és megsemmisítik az energiamegtakarításból elért árelőnyöket; kéri a tagállamokat és a Bizottságot, hogy az energiahatékonysági lehetőségek maradéktalan kihasználása érdekében egyeztessék egymással intézkedéseiket, növelve a tagállamok közötti összhangot a tagállamok azon hatáskörének korlátozása nélkül, hogy helyi energiapiacik és áraik, a rendelkezésükre álló technológiák és megoldások, valamint nemzeti energiaszerkezetük függvényében maguk határozzák meg energiapolitikájukat; kéri, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer vegye jobban figyelembe a kibocsátási egységek számát és árát érintő nemzeti intézkedéseket;

39. hangsúlyozza az állami szektor energiahatékonysága javításának szükségességét, és sürgeti az energiamegtakarítási kezdeményezések jobb integrációját a közbeszerzésekbe;

40. megjegyzi, hogy a közbeszerzések energiahatékonysági követelményeit nem minden közbeszerzési ügynökség érti meg teljes mértékben; felkéri a Bizottságot, hogy adjon egyértelműbb iránymutatásokat az irányelv 6. cikkének való megfelelés, valamint a közbeszerzésekre vonatkozó szélesebb uniós szabályokba való beillesztés megkönnyítéséhez;

41. arra a kéri a Bizottságot, hogy az energiahatékonyság regionális, helyi és egyéni szinten történő előmozdítása érdekében vonja be a helyi és regionális intézményeket;

42. rámutat arra, hogy jóllehet a kis és közepes ipari és kereskedelmi fogyasztók, valamint a magánfogyasztók számára számlázott villamos energia európai kiskereskedelmi ára sok tagállamban viszonylag magas, az energiahatékonysági beruházások ösztönözhetik az európai vállalkozások versenyképességét, és csökkenthetik az energia költségét a magánfogyasztók számára; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy az EU-ban a magánháztartásoknak kiszámlázott összegek átlagosan egyharmada közvetett, államilag indukált adó és illeték, és ezek egyrészt fokozzák az energiaszegénységet, másrészt ha ezeket a számlán rögzített elemekként tüntetik fel, akkor a fogyasztó számára nehéz úgy érzékelni, hogy előnyei származnak az energiamegtakarításból; megjegyzi, hogy az európai éghajlat- és energiapolitika finanszírozása a számla legkisebb részét képezi; hangsúlyozza, hogy az EU-ban kialakult magas energiaárak következményeképpen eltérés alakult ki az uniós tagállamok és a világ nagy részén működő legfőbb versenytársak energiaárai között, ami gátolja az energiaigényes európai iparágak versenyképességét; megjegyzi, hogy a nagyobb mértékű energiahatékonysági beruházásokkal együtt az innováció is nő, ami globális vezető szerephez helyezi az uniós ipart;

43. megjegyzi, hogy az energiahatékonyság a legjobb „energiaforrásokkal” kapcsolatos befektetés lehet, ami javítja az energia megfizethetőségét, visszaszorítja a további és költséges infrastruktúra szükségességét, és segíti az éghajlatváltozás hatásainak enyhítését;

2016. június 23., csütörtök

44. megjegyzi, hogy az „energiahatékonyság az első helyen” elv lehetővé teszi a megújuló energiaforrások arányának költséghatékonyabb bővítését az energiaszerkezetben; rámutat, hogy a megtakarítási kötelezettségeknek összeegyeztethetőnek kell lenniük a fenntartható megújítható energiaforrások kifejlesztésével, és hogy a szénmentesített, ellenálló és intelligens energiarendszerre történő áttérés érdekében meg kell erősíteni a szinergiákat; úgy véli, hogy a szupraregionális elosztási és tárolási rendszerek javítása és a keresleti oldal kezelése révén jók a lehetőségek olyan, a szélerenergia, vízerenergia és napsugárzás szempontjából optimális helyszínek kiépítésére, amelyek egész Európát képesek ellátni; meggyőződése, hogy ez az energiaárakat is mérsékli majd;

45. kiemeli, hogy az energiahatékonyság a leginkább költséghatékony intézkedés az EU széndioxidkibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalásainak teljesítéséhez;

Növelni kell az energiaügyi jogszabályok koherenciáját

46. felhívja a Bizottságot, hogy tartsa meg a „jobb szabályozás” elvét, vizsgálja meg, hogy miként lehetne jobban összehangolni az energiára és az éghajlatváltozásra vonatkozó uniós jogszabályokat a jogszabályozási hatékonyság javítása érdekében, valamint tegyen javaslatot a jelenlegi szabályozás javítására; felhívja továbbá a Bizottságot, hogy erősítse meg az energiahatékonysági kezdeményezések, köztük az összes fő externália átfogó, hosszú távú értékelésre szolgáló módszertanokat; kéri, hogy az energiahatékonysági törekvések különböző szintjeinek teljes költségeivel és előnyeivel kapcsolatos modellezés és értékelés szociális szemszögből történjen, és hogy az energiahatékonyságot tekintsek önálló energiaforrásnak;

47. felhívja a Bizottságot, hogy kezelje infrastrukturális prioritásként az energiahatékonyságot, elismerve, hogy az megfelel az infrastruktúra Nemzetközi Valutaalap és más gazdasági intézmények által használt fogalm meghatározásának⁽¹⁾, és tegye azt döntő fontosságú elemmé és kiemelt megfontolássá az Európai energetikai infrastruktúrájával kapcsolatos jövőbeli beruházási döntésekben;

48. megjegyzi, hogy az energiahatékonyság segíthet növelni az energiarendszer ellenálló képességét, és ezáltal elősegítheti az átmenetet egy fenntartható és biztonságos helyzet felé;

49. hangsúlyozza, hogy a működőképes belső energiapiac – az energiahatékonysági szolgáltatásokat is beleértve – optimalizálja az energiarendszerek költségeit, és Európában mindenütt jelentősen javítja az energiahatékonyságot és a versenyképességet; felhívja ezért a tagállamokat, hogy a teljesen működőképes versenyképes és egymásba kapcsolt energiapiacok biztosítása érdekében teljes körűen hajtsák végre a harmadik energiaügyi csomagot;

50. rámutat, hogy az energiaigényes iparágak hozzájárulására is szükség van, és hogy ebben az összefüggésben az Európai Unión belüli egyenlő versenyfeltételeknek nagy jelentőségük van;

51. hangsúlyozza, hogy az energiahatékonyság az EU alapvető céljainak a része, és hogy ezért arra kell ösztönözni az európai országokat, hogy akadályozzák meg a pazarlást az iparban, a közlekedésben és az építőiparban, miután ezen ágazatok részesednek a legnagyobb mértékben a fogyasztásból;

52. üdvözli, hogy a tanúsítási rendszerek vagy a megtakarítási kötelezettségek (7. cikk) számos tagállamban pozitív hatást fejtenek ki; úgy ítéli meg, hogy az azonos célokat kitűző alternatív intézkedések választási lehetősége az elfogadtatásuk biztosításának legfontosabb tényezője; megjegyzi annak biztosításának fontosságát, hogy a tanúsított energiamegtakarítások a valós energiamegtakarításnak feleljenek meg, és ne csak papíron létező megtakarítások legyenek; kiemeli az energetikai közszolgáltatók szerepét az energiahatékonysági intézkedések hatékony fejlesztésében; kéri, hogy a tanúsítási rendszerek és energiamegtakarítási intézkedések elszámolását ne nehezítsék meg; felhívja a Bizottságot annak megvizsgálására, hogy az elsődleges energiamegtakarításokat figyelembe lehet-e venni a beépített kapcsolt energiatermelő létesítmények (kapcsolt hő- és villamosenergia-termelés) révén;

53. felhívja a figyelmet az Európai Parlament Kutatószolgálatá által az Európai Parlament számára készített jelentésre, amely megállapítja, hogy a bevezetett energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek többségének bizonyíthatóan fontos szerepe volt az energiahatékonyság nemzeti szintű javításában, és költséghatékony energiamegtakarítást biztosítottak számos háztartás és szervezet számára; kiemeli a jelentés azon következtetését is, amely szerint az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek rendkívül költséghatékonyak, és bizonyított, hogy a jól megtervezett és végrehajtott energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek egy ország 7. cikk szerinti megtakarításának akár 100 %-át is biztosíthatják; javasolja ezért, hogy a Bizottság állítsa össze a bevált és a rossz gyakorlatok listáját, és a jól megtervezett és hatékony energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek biztosítása céljából dolgozzon ki egy kritériumrendszert;

⁽¹⁾ „Az energiahatékonysági infrastruktúra: a beruházási szakadék áthidalása” – az E3G 2016. március 3-án közzétett jelentése;

2016. június 23., csütörtök

54. kéri ésszerű és szükségtelen bürokráciát nem eredményező megtakarítási és hatékonysági számítások biztosítását; véleménye szerint az energiahatékonysági irányelv ezzel összefüggésben jogalkotási keretként is szolgálhat; megítélése szerint a konkrét intézkedéseket és hatékonysági kritériumokat a meglévő irányelvekben (az épületek energiahatékonyságáról szóló irányelvben) vagy egy összesített címkézési kötelezettségben (energiatihatékonysági jelölés, környezettudatos tervezés, körforgásos gazdaság, CE) is össze lehetne foglalni;

55. úgy véli, hogy az uniós éghajlatvédelmi és hatékonysági céloknak kölcsönösen erősíteniük kell egymást, és hogy a kötelező energiahatékonysági követelmények elengedhetetlenek a tagállamok maximális fokú törekvéseinek és erőfeszítéseinek eléréséhez, ugyanakkor kellő rugalmasságot is biztosítani kell a tagállamok számára az intézkedések nemzeti szintű testre szabásához;

56. kéri, hogy a felülvizsgált energiahatékonysági irányelvet hozzák összhangba az uniós éghajlatvédelmi célértékekkel és a COP21 megállapodás célkitűzéseivel; hangsúlyozza, hogy a szabályozás kiszámíthatóságának biztosítása, valamint a beruházói bizalom hosszú távú lehetővé tétele érdekében a meglévő intézkedések folytatásának és javításának, valamint az ellentmondások és hiányosságok felszámolásának az irányelv felülvizsgálatának részét kell képeznie;

Az energiahatékonyság növelése – több munkahely és növekedés

57. sajnálja, hogy az uniós strukturális alapokból (2007 és 2013 között) támogatott energiahatékonysági projektek csekély eredményességet mutatnak, miként azt a Számvevőszék jelentése bírálatként megfogalmazza; felhívja a Bizottságot, hogy rövid időn belül hajtsa végre a megfelelő javításokat, különös hangsúlyt helyezve a hitelesítésre, az ellenőrzésre, valamint a finanszírozás tárgyát képező projektek visszafizetési időszakának rövidebbé tételére; az iránymutatások javítását kéri, a strukturális alapok és az Európai Stratégiai Beruházási Alap magánberuházásokkal összekapcsolt, megvalósítható energiahatékonysági projektekre, például épületek esetében való felhasználása tekintetében pedig fokozott ellenőrzést a Bizottság részéről; úgy véli, hogy a strukturális alapokból és az Európai Stratégiai Beruházási Alapból energiahatékonysági projektekre nyújtott finanszírozásnak azokat a fogyasztókat kell megcélozniuk, akiket érzékenyebben érintenek az energiaköltségek, mint például a kibocsátáshelyezés kockázatának kitett iparágak, a kkv-k és az energiaszegénység kockázatának kitett háztartások; úgy véli, hogy abszolút elsőbbséget kell biztosítani az állami források mobilizálását és a magánfinanszírozás helyi, regionális és európai szintű ösztönzését célzó pénzügyi eszközök, egyéb eszközök és innovatív modellek kidolgozása számára a kulcsfontosságú energiahatékonysági ágazatokba, többek között az épületek felújításába való beruházások támogatása érdekében, különös figyelmet fordítva a kiszolgáltatott csoportokra, de egyúttal kellő figyelmet fordítva a hosszú távú beruházások sajátosságaira is;

58. felhívja a tagállamokat, hogy mozdítsák elő az építőiparba irányuló beruházásokat, ezen belül pedig tegyenek nagyobb erőfeszítést a rosszul szigetelt uniós épületállomány teljes körű felújításának ösztönzésére;

59. hangsúlyozza, hogy ha a tagállamok adókból finanszírozott energiahatékonysági rendszert hoznak létre, egy minimális küszöbértéket kell meghatározni az energiaszegénység által sújtott háztartások számára; hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak be kell mutatniuk, hogy az ilyen, adókból finanszírozott energiahatékonysági rendszer miként járul hozzá a meglévő belföldi lakásállomány legrosszabb részének javításához;

60. kiemeli az európai pénzügyi eszközök jelentőségét a hitelek, garanciák és tőkejuttatás formájában az energiahatékonysági projektek magánfinanszírozási lehetőségeinek kiaknázásánál; hangsúlyozza ugyanakkor annak szükségességét, hogy a szociális területen támogatások formájában nyújtsanak finanszírozást a projektekhez;

61. hangsúlyozza, hogy az EU-nak nagyra törő célokat kell kitűznie az energiamegtakarítás tekintetében, és ösztönöznie kell az innovációkat az energiahatékonysági beruházások terén, mivel ezek nyereségesek és elég hamar megtérülnek;

62. felhívja a tagállamokat olyan rendelkezés meghozatalára, amely az alacsony jövedelmű fogyasztókat megszólítása érdekében jelentős mértékű *de minimis* arányt ír elő az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek keretében foganatosítandó intézkedésekre;

63. megjegyzi, hogy az energiahatékonysági projektek gyakran kisléptékűek, és nagyobb portfóliókba kell beépíteni azokat; felkéri e célból a Bizottságot, az Európai Beruházási Bankot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak nagyobb mértékű technikai segítségnyújtást és projektfejlesztési támogatást, megkönnyítve a beruházásokat;

64. úgy véli, hogy az épületek energiahatékonyságára irányuló hosszú távú stratégiára és az épületek energiahatékonysági felújításának további ösztönzésére van szükség ahhoz, hogy túllépjenek az egyszerű és alacsony költségekkel járó intézkedéseken az építőiparban;

2016. június 23., csütörtök

65. kéri, hogy a megtakarítási kötelezettségek, az épület- és felújítási tervek (4., 5., 6. és 7. cikk) tekintetében javítsák az összhangot, a tagállamok folytassanak eszmecserét és osszák meg bevált gyakorlataikat a meglévő és új eszközök (adóenyhítések, támogatási programok, szerződésmenták, szociális lakhatási beruházások) gyorsabb alkalmazása érdekében; úgy véli, hogy az 5. cikk hatályát ki kellene terjeszteni oly módon, hogy – amennyiben lehetséges – minden köztestületre érvényes legyen; kéri a Bizottságot, hogy az átláthatóság és az összehasonlíthatóság biztosítása érdekében készítsen iránymutatásokat a jövőbeli nemzeti tervekkel kapcsolatban; üdvözlí a Bizottság által az energiahatékonysági irányelv végrehajtására nyújtott technikai támogatást; kéri, hogy az átláthatóság és az összehasonlíthatóság biztosítása érdekében készüljenek kötelező minták a jövőbeli nemzeti tervekkel kapcsolatban; felhívja a tagállamokat, hogy vegyék fontolóra innovatív, piaci alapú támogatási rendszerek bevezetését;

66. megjegyzi, hogy a legkisebb előrehaladás a lakossági szektorban történt, és felhívja ezért a tagállamokat, hogy használjanak energiaszolgáltató vállalatokat és energiateljesítmény alapú szerződéseket, valósítsanak meg adórendszereket és hitelprogramokat annak érdekében, hogy növeljék a meglévő európai épületállomány alacsony felújítási rátáját, és jutalmazzák az energiahatékonysági intézkedéseket, mint például az energiahatékony fűtés és hűtés alkalmazása;

67. felkéri az Európai Bizottságot, hogy ösztönözze a tagállamokat az épületek energiahatékonyságával kapcsolatos ellenőrzési, mérési és igazgatási megoldások elfogadására és tökéletesítésére annak érdekében, hogy jelentős energiahatékonyság valósuljon meg az EU épületállományában;

68. felhívja a tagállamokat, hogy a 4. cikk értelmében készítendő ütemterveikben vázolják fel, hogyan érik el az ütemtervek következő szakaszában (2017 áprilisáig) épületállományuk energiahatékonysági felújítását; és ennek eredményeképpen alakítsanak ki olyan uniós szintű szemléletet, amelynek köszönhetően 2050-ig megvalósulhat a csaknem nulla energiaigényű épületállományra irányuló törekvés;

69. úgy véli, hogy a középületek példamutató szerepének a központi kormányzati szinten túlmenően a közigazgatás minden szintjére történő hozzájárul majd az épületek költséghatékonysági potenciáljának teljes kiaknázásához, mivel ez az ágazat bizonyult a legnagyobb potenciális lehetőségeket kínáló ágazatnak nemcsak az energiamegtakarítás terén, hanem sokkal szélesebb körű előnyök, például a kényelem és a jólét fokozása tekintetében is; úgy véli e tekintetben, hogy a tagállamok számára elő kell írni a felújításra vonatkozó 3%-os célkitűzés elérésével kapcsolatos erőfeszítéseknek a különböző közigazgatási szintek közötti megosztására irányuló belső mechanizmus létrehozását, valamint az (1) és (2) bekezdésekben foglalt megközelítés alternatívájaként fenn kell tartani a más intézkedések melletti döntést lehetővé tevő rugalmasságot, számszerűsítve azok hatásait;

70. felkéri az Európai Bizottságot, hogy nagyobb mértékben ösztönözze a tagállamokat a nem lakáscélú épületek felújítására, tekintettel azok erős rövid távú megtérülési potenciáljára;

71. javasolja, hogy az irányelv 4. cikkének címe az alább legyen: „A nemzeti épületállomány felújításának hosszú távú stratégiái, ideértve a beruházások mozgósítását is”;

72. kéri az üzemgazdák képzéséhez szükséges források elkülönítését, ezáltal is biztosítva a felújítások magas minőségi szintjét;

73. kéri, hogy a Bizottság alkalmazzon stratégiai megközelítést az új technikai fejlesztések (pl. hűtőanyagok, világítás, szigetelés, termosztátok, mérések, üvegezés) ismertebbé tétele érdekében;

74. kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tekintsék prioritásnak az irányelv 4. cikkét a stratégiák második változata elkészítésének vonatkozásában, amelyet 2017-ben kell teljesíteni, és amelynek az érdekelt felek megfelelő szerepvállalására kell épülnie, kötelező sablonokat követve, közbenső 5 éves célokat és végrehajtási terveket tartalmazva annak érdekében, hogy uniós szinten 2050-re elérjék a közel nulla energiaigényű épületekre vonatkozó célkitűzést, tekintettel egyúttal arra is, hogy ez a COP21 céljainak eléréséhez is szükséges lesz;

75. úgy véli, hogy az üzemi energetikai auditok az energiahatékonyság növelése szempontjából bevált eszközök, és hangsúlyozza előnyeiket a versenyképesség szempontjából; kéri az irányelvben előírt kritériumok (a kkv-k meghatározása; az auditok; határokon átnyúló vállalati struktúrák esetében a kettős tanúsítás kizárása) egységes meghatározását és érvényesítését, valamint a 8. cikk (4) bekezdésében említett *de minimis* küszöbértékekkel kapcsolatban egységes megközelítés kialakítását; kéri, hogy a nevezett cikk hatályát terjesszék ki oly módon, hogy minden magas energiaszintű társaságra érvényes legyen; kéri, hogy az energiaaudit rendszerek hatékonyságának javítása céljával végezzenek értékelést; kéri, hogy a költséghatékony energiaaudit ajánlások végrehajtása legyen kötelező, a társaságok céljaival összhangban tervezett karbantartáshoz kapcsolódva;

2016. június 23., csütörtök

76. javasolja az irányelvben (2. cikk (26) bekezdés) alkalmazott kkv-meghatározás felülvizsgálatát, hogy az csak az alkalmazott személyek számára és az éves árbevételre utaljon, hogy a közintézmények 25 %-os vagy nagyobb mértékű irányítása alá tartozó vállalatok is kkv-knak minősülhessenek;

77. üdvözli, hogy a Bizottság az energiahatékonysági irányelv 9–11. cikkének átültetésére vonatkozóan iránymutatásokat dolgoz ki, hogy segítsen a fogyasztóknak az energiafogyasztásuk jobb szabályozásában; úgy véli, hogy a műszaki megvalósíthatóság és az intelligens mérők bevezetése – a költséghatékonyság és a költségek figyelembe vételével – az energiamegtakarítás fontos elemei; úgy véli, hogy a következetesség kedvéért a fogyasztásméréssel és a számlázással kapcsolatos minden meglévő rendelkezést egyetlen helyre kellene csoportosítani;

78. rámutat arra, hogy a fogyasztók energiaszámlái még mindig áttekinthetetlenek és pontatlanok; azt ajánlja, hogy uniós szintű szigorú elvek bevezetésével javítsák a számlák átláthatóságát és érthetőségét a fogyasztási szokások kiigazítása és a fogyasztók segítése érdekében, a legfontosabb információkat összehasonlítható formátumban rendelkezésükre bocsátva; hangsúlyozza, hogy a fogyasztóknak a legkülönbözőbb preferenciái vannak, és sokféle eszköz áll a rendelkezésükre, és hogy emiatt a tájékoztatással kapcsolatos megközelítést a fogyasztók körében nemzeti szinten végzett kutatás alapján kell kialakítani;

79. úgy véli, hogy az alkalmas energiahatékonysági intézkedésekről és a finanszírozási rendszerekről nyújtott független és megbízható tájékoztatás és tanácsadás alapvető annak lehetővé tételéhez, hogy különösen a háztartások, de a helyi és regionális hatóságok megalapozott energiatudatos döntéseket hozhassanak, és jobban kezeljék energiafogyasztásukat, az intelligens mérőkön és a fűtési és hűtési energiafogyasztás egyedi mérésén keresztül is;

80. szigorú minőségbiztosítási szabványok, nemzeti képzési programok és az energiahatékonysági szolgáltatók egységes, egyszerűsített nemzeti tanúsítási rendszereinek bevezetését kéri, amelyeket egyesített és könnyen hozzáférhető tanácsadási és jogorvoslati keret támogat; hangsúlyozza, hogy e javaslat arra szolgál, hogy megszüntessenek néhány olyan nem pénzügyi akadályt, amelyek gátolják az energiahatékonysági termékek és szolgáltatások fogyasztói igénybevételét, például lehetővé teszi a megbízható kereskedők azonosítását;

81. a 14. cikk szerinti nagy hatékonyságú kapcsolt energiatermelési célok teljesítése révén további megtakarítási beruházásokat vár el;

82. hangsúlyozza, hogy ha a tagállamok adókból finanszírozott energiahatékonysági rendszert hoznak létre (20.cikk), akkor annak prioritásként kell kezelnie az energiaszegénység által sújtott háztartásokat; ragaszkodik ahhoz, hogy a felülvizsgált energiahatékonysági irányelv egy hosszú távon stabil politikai környezetet biztosítson a tagállamok számára az energiahatékonysági beruházások fenntartható növekedésének biztosítása érdekében, különösen helyi szinten; kéri, hogy az EU és az EBB fokozza a kapacitásépítés és technikai segítségnyújtás terén kifejtett erőfeszítéseit olyan bankképes energiahatékonysági projektek kidolgozása érdekében, amelyek magánbefektetéseket vonnak be a piacról; kéri, hogy az uniós finanszírozási programok (pl. a strukturális alapok, a Juncker-terv, az EBB európai helyi energiahatékonysági támogatása) fokozzák az energiahatékonysági kapacitásépítéshez és technikai segítségnyújtáshoz rendelt források arányát;

83. sajnálattal veszi tudomásul a köz- és magánberuházások alacsony szintjét az intelligens villamosenergia-elosztó hálózatokban; felhívja az Európai Bizottságot, hogy e hálózatok fejlesztésének elősegítése érdekében fokozza az irányelv 15. cikkének végrehajtását;

84. kéri, hogy kötelezően végezzék el a helyi hatóságok által – vagy velük együtt – bevezetett energiahatékonysági programok nemzeti szintű költség-haszon elemzését, és ezt a megközelítést kövessék mindenütt, ahol hatékonyságot és költségmegtakarítást jelent a fogyasztók számára;

85. kifejezi az aggodalmát az egyes, szilárd biomasszával üzemelő háztartási fűtőberendezések által okozott növekvő környezetszennyezés miatt, amik nagy mennyiségben állítanak elő finom port, nitrogénoxidokat, szénmonoxidot és dioxinokat, amelyek rendkívül negatív hatással vannak a levegő minőségére, és ezáltal károsítják az emberek egészségét; ennek megfelelően sürgeti a tagállamokat, valósítsanak meg hatékony és környezetbarát alternatív megoldásokat;

2016. június 23., csütörtök

86. hangsúlyozza, hogy haladéktalanul átfogóbb megközelítést kell alkalmazni a teljes közlekedési rendszer energiahatékonyságának javítására, nem kizárólag a járművek vagy a meghajtó rendszerek technológiai fejlődésére támaszkodva; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek ambiciózus lépéseket új, a leginkább energiahatékony üzemmódok irányába történő modális váltás ösztönzését célzó intézkedések bevezetésére, és teljes körűen alkalmazzanak intelligens közlekedési rendszereket (ITS), hogy tovább javítsák a hatékonyságot és a rendelkezésre álló kapacitás kihasználási arányát, mind a járművek, mind az infrastruktúra, valamint a logisztika, a repülés és a tengeri szállítás vonatkozásában;

87. emlékeztet arra, hogy az energiahatékonyság elérhető a szén-dioxidra vonatkozó szabványok felállításával és a felhasználóknak a járművek üzemanyag-fogyasztásával kapcsolatos tájékoztatásával; felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatokat a felhasználók tájékoztatására az új teherautók, buszok és távolsági buszok üzemanyag-fogyasztásával kapcsolatban, és állapítson meg határértékeket e járművek szén-dioxid-kibocsátására vonatkozóan;

88. sajnálattal veszi tudomásul a közlekedés alacsony hozzájárulását az energiamegtakarításokhoz, amely a megtakarítások teljes ágazati bontásán belül csak 3 %-ot tesz ki, a személyforgalom stabilizációja és a gazdasági válság miatt a teherforgalomban 2005-2013 között bekövetkezett visszaesés ellenére; felhívja a tagállamokat, hogy növeljék a közlekedési ágazatra irányuló intézkedések számát;

o

o o

89. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamoknak.
